

“Potrzebny jest cud, bo jest to sam palec Boży. Bez Jego wyraźnej interwencji, nie możemy iść do przodu ze procesami kanonizacyjnymi”. Papież Franciszek

CUD

Cud (z łac. «*miraculum*», coś wspaniałego), w teologii, jest zdarzeniem nadzwyczajnym, które wykracza poza prawa natury i które uznaje się za bezpośredni przejaw działalności Boga lub działalności za sprawą Jego stworzenia. W potocznym języku termin cud oznacza również wyjątkowy fakt, który budzi zdumienie; wskazuje na coś niezwykłego, co odnosi się do sfery możliwości wykraczającej poza to, co przywykliśmy wiedzieć i doświadczać w życiu codziennym.

Św. Tomasz, idąc za nauką św. Augustyna, mówi o cudzie jako o niezwykłej interwencji Boga i podaje następującą definicję: „*Cudem jest to, co dzieje się poza porządkiem całej stworzonej natury.*”

Według kardynała J.H. Newmana, kanonizowanego w 2019 roku, cudem jest: „*znak obecności Boga działającego na naszą korzyść, jest to wydarzenie, które odciska w duszy bezpośrednią obecność Tego, który duchowo rządzi światem*¹.”

Cuda, które Bóg zawsze czyni, także za wstawiennictwem świętych, nawiązują do tych cudów, których Jezus dokonał wśród ludzi; łączą się one z „cudem” *par excellence*, to znaczy Jego chwalebny zmartwychwstaniem, największym znakiem Jego boskiej mocy.

Zgodnie z obowiązującą procedurą, określoną w Konstytucji Apostolskiej „*Divinus Perfectionis Magister*”, promulgowanej przez św. Jana Pawła II w 1983 r., badanie prowadzone przez Kościół w celu ustalenia prawdy o cudzie opiera się, w przypadkach niewytłumaczalnego uzdrowienia, na wnikliwej analizie faktów przez konsultę lekarską powołaną przez Kongregację Spraw Kanonizacyjnych, złożoną ze specjalistów zarówno wierzących, jak i niewierzących, której zadaniem jest sprawdzenie, czy badany przypadek spełnia kryteria ustalone przez Kościół.

Podsumowując, cud wskazuje, że ktoś w chwili poważnej potrzeby modlił się do kandydata na ołtarze, aby Pan, za jego wstawiennictwem, spełnił prośbę kierowaną z ufnością, przychodząc z pomocą poprzez niewytłumaczalne zdarzenie. Cud przedstawia pełną miłości, wolną i bezinteresowną odpowiedź Boga: jest to uznawane za autorytatywny znak, że osoba, którą prosi się o wstawiennictwo jest w niebie i stamtąd może przyczyniać się za wiernymi Kościoła pielgrzymującego.

W szczególności, jeśli chodzi o sferę medyczną, uzdrowienie, aby można je było uznać za możliwy cud, musi zostać ocenione przez specjalistów zgodnie z jasnymi kryteriami: musiało być SZYBKIE, KOMPLETNE, TRWAŁE i NIEWYTŁUMACZALNE zgodnie z aktualną wiedzą medyczno-naukową. Nie mogło być konsekwencją zastosowanych terapii.

¹ John Hery Newman, *Apologia pro vita sua*, Mediolan 1995, 322.